

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΥΜΑΪΚΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΤΑ ΣΥΜΑΪΚΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ Α΄

ΑΘΗΝΑΙ
1972

ANNAΣ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ—ΧΡΙΣΤΟΦΗ

Η ΠΕΤ—Τ'ΕΡΓΙΑ*

(Παραμύθι)

Κόκ-κ'ίνη κλωστή κλωσμένη, στήν-άνεμη δυλιμένη,
δῶσ' της κλωτσο νά (γ)υρίση, παραμυτ-τ'ίν-'ά 'ρκ'ινίξη.
'Αρκ'ή τοῦ παραμυτ-τ'ιού, καλησπέρα.

Μιάβ-βολά g' ἕνα γαιρόν-ἤτομ-μιά γυναίκα κ' ἔχ'ε δρεῖς γιούς, πού 'δε¹
g' ἔπαθεν-'ά τοὺς μεαλώση, γιατί, ὕδαε ἐπέθανεν-ὁ ἄδρας της κ' ἔφηκ'έ
δῆς τους², ἤτον-ὁ πρῶτος δέκα χρονῶ βαιδάκ'ίν-,ὁ ἄλλος ἐν-νιά κ'αὶ τὸ ποσπό-
ριν³-ὄχτώ.

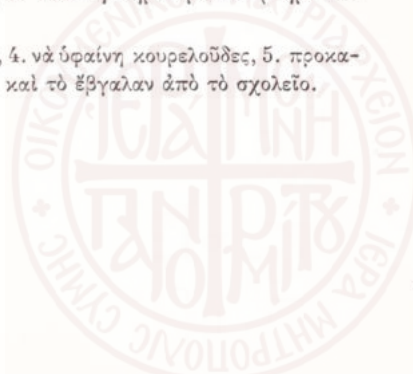
'Απὸ νύχταν-ὡς νύχταν-ἐδοῦλευγε, ἴοτε στὰ κλαδγιά, πότε νά πααίν-
-νη στὰ σπίτια νά ξενοπλύν-νη κ'αὶ πότε νά 'φαίνη παν-νενίε⁴. 'Η κακομοίρα
'ἐν-ἔφηκ'έδ-δουλειάγ-για δουλειά, βού νά μῆ δῆ κάμη, γιά νά τὰ μεαλώση.

'Οδαε εἶνετο δὲ πρῶτο δῆς παιδάκ'ιδ-δεκατεσε-σάρω χρονῶν-ἐπῆεμ-
-μοῦτσοε σ' ἕναμ-μηχανοκάικο, κ'ι ὕδαε ἐπῆρε δὰ πλάτικα⁵ του ἔτρεξε g'
ἔβαλέ δα στῆς μάνας του τὰ χ'έργια. Τότεε ἡ κακομοίρα ἤτο, βού πῆρε γαὶ
τῆ βρώτη δῆε χαρά.

Τὸν-ἄλ-λο χρόνον-ἐπῆε γαὶ τὸ δεῦτερο g' ἐπόμεινε βγιδ⁶ δὲ μικρό,
βού οἱ μεάλιοι, ἀπού τὸ γαμὸ δὲδ-δικὸ δα, βού (γ)ίνησαθ-θαλασ-σινοί, ἐθέ-
-λαν-αὐτὸ νά τὸ κάμου στεργιανό· γι' αὐτὸ γαὶ βάλα δα στὸρ-ράφτη. Μ' ἔλα
σου πού κ'ι αὐτουνοῦ ὁ νοῦε του κ'ι ὁ λοῖζμός του ἤτον-ἡ θάλασ-σα; Εἶδα γαὶ
παράδα⁷, βού 'ἐν-ἐμάθ-θαιν-νε δίποτε, κ' ἐβγάλα δα⁸. κ' ἔτσε κ' οἱ τρεῖε
ἐ(γ)ίνησαθ-θαλασ-σινοί.

* Γιά τὴν ἀπόδοση τῆε φωνητικῆε τοῦ ιδιώματος χρησιμοποιοῦνται λατινικοὶ χα-
ρακτῆρεε καὶ ἄλλα σύμβολα, γιά τὰ ὁποῖα βλ. στῆ σ. 192 τῆε σημ. ἀριθ. 1. (Σημ. τοῦ
'Επιμελητοῦ τῆε 'Εκδόσεωε).

1. εἶδε, 2. τοὺε τῆε ἄφησε, 3. τὸ τελευταῖο παιδί, 4. νά ὑφαίνη κουρελοῦδεε, 5. προκα-
ταβολή, 6. ἀπέμεινε πιά, 7. εἶδαν καὶ παραεἶδαν, 8. καὶ τὸ ἐβγάλαν ἀπὸ τὸ σχολεῖο.

Πάνω βγιά βού ξικουράστη γ' εἶπεδ-δόξα σοι ὁ Θεός, ὁ μεάλος ἐγάπη-
σεμ-μιά γοπέλ-λα γ' ἐπαδρεύτη δη· γι ὁ γιός της πάδα¹ τῆς ἔλσε: "Ὀδας, μάνα,
παδρευτοῦ γ' οἱ ἄλ-λοι μὲ τὸ καλό, ἢ γυναικα μου θέλει σε κοδά της, ἄ σέ θω-
ρῆ ἄ θαρῆ καὶ θωρεῖ ἐμένα², ὅδας θά λείπω. Κ' αὶ γιὰ νὰ μὴ δὰ πολ-λυλοοῦμε,
ὅδας ἐπαδρεύτησα γ' οἱ ἄλ-λοι κ'" ἐπόμεινε γούτσουρον³, -ὁ μεάλος γιός, ὅδας
ἤρτεν-ἢ ὦρα, πού θά 'φεῦγαγ-γιὰ τὸ ταξίδι γ' ἐπῆα γ' οἱ τρεῖς ἄ τῆχ-χ'αι-
ρετήσουλ-λέει της:

— Μάνα, ἄ τὰ μαέψης κ' αὶ νὰ πάης ἄ κάτσης στὸ σπίμ-μου⁴, ὅσον-
ἄ 'ρτουμεν-ἄ μὴ γάεσαι μοναχ' ἢ σου· κ' αὶ νὰ σ' ἔχ' ἢ κ'" ἢ γυναικα μου πα-
ρία. Ξέεις δὰ πόσοσ-σὲ 'γαπαῶ.

— Μὲ κ' αὶ καλά, μόνον-ἢ δικ' ἢ σου τῆγ-γαπαῶ; Κ' ἢ δικ' ἢ μου, ὅδας
τῆδ-δῆ⁵, κάμνει σὰ δήλ-λωλ-λή· κ'" ἄ πικρατ-τ' ἢ π' ἄ τὸ μάθη⁶, εἶπεν- ὁ
δεύτερος.

— Μ' ἐμένα βού μὲ 'φὴν-νειτε; Ἡ δικ' ἢ μου, ὅποτε τὴν-ἄναβάλ-λει⁷,
κολ-λᾶ ἢ γλώσ-σα της, εἶπεν-ὁ τρίτος.

— Μὲ τότες, παιδάκ'ια μου, καλὰ κάομαι⁸ μοναχ' ἢ μου, μὴλ-λάχ' ἢ κ' αὶ
τις κακοκαρδίσοιμε.

— Γόχ'ι⁹, μάνα, τὸ ταξίδιμ-μας ἄ βαστήξη τρεῖς μῆνες κ'" ἔτσε ἄ κάτσης
θέλει ἀπὸ 'ναμ-μήνα στή γάθε μιὰ δω.

— Ἄς εἶναι γ' ἔτσε. Τὴν-εὐκ' ἢμ-μου νὰ 'χ' ἢτε κ' ἢ Ὁ Χριστός κ'" ἢ Πα-
ναγιὰ μαδζισ-σας. Στὸ καλό, βαιδάκ'ια μου, στὸ καλό...

Κ' ἔτσε ἢ γριὰ ἀπού τὸν-ἔσπερινό, βού πῆε γ' ἔκαμεμ-μιὰ βαράκλη-
σηγ-γιὰ τὰ παιδάκ'ια της, ἐμάεψε δὰ ρουχαλ-λάκ'ια της, ἔκαμέ δα ἓνα βο-
γαλ-λάκ'ι γ' ἐπῆε στήν-νύφ-φη δοῦ πρώτου της γιοῦ.

— Καλησπέρα, κόρη...

— Καλῶς τη, καλῶς τῆμ-μάνα. Κάτσε. Γόχ'ι ἐκ' εἶ. Ἐδῶ πού 'ναι βγιόμ-
μαλακά. Δῶκ'έ μου κ' αὶ τὸ βογαλ-λάκ'ισ-σου, νὰ μὴ γουράδζεσαι.

— Καθήμεν' εἶμαι, παιδάκ'ιμ-μου.

Κ' ὕστερα ἀπὸ κομ-μáιν¹⁰- εἶπε της: "Ἐλα δὰ νὰ δῆς κ' αὶ τῆ γάμαρῆσ-σου.

— Μοναχ'ικ' ἢ... μοναχ'ικ' ἢ¹¹!

Τὴν-ἄλ-λην-ἡμέραν-ἢ γριὰ λέει στήν-νύφ-φη της: Νὰ 'δέ¹², κόρη ἄ μουῦ
'βρης κ' αὶ καμιὰδ-δουλειάν-ἄ σοῦ κάμνω, γιὰτι 'έν-ι-βορῶ νὰ κάωμαι μὲ τὰ
δεμένα χ' ἔργια.

— Ἐ'θ-θέλω ἐγώ, μάνα, δουλειές ἄ μου κάμνης. Μοναχά, γιὰ νὰ ξιρο-
θυμᾶς¹³, ἄ σὲ γράψω θέλει στὸ σκολειόν-ἄ μάθης καὶ γραμ-ματάκ'ια.

— Γριὰ γυναικα, παιδάκ'ιμ-μου, ἄ πάω στὸ σκολειό! Ἐ'ν-εἶναι δροπή;

1. πάντοτε, 2. νὰ σὲ βλέπη νὰ νομίζη πὼς βλέπει ἐμένα, 3. ὀλομόναχη, 4. τὸ σπίτι μου, 5. ὅταν τὴν δῆ, 6. πού θά τὸ μάθη, 7. ὅταν τὴν ἀναφέρη, 8. κάθομαι, 9. ὄχι, 10. κ' ἔ-
πειτα ἀπὸ λίγο, 11. μοναδική, ἐξαιρετική, 12. γιὰ δέξ, 13. γιὰ νὰ μὴ πλήττης.

— Μὲ γιὰτὶ βγιοῦ ḡ εἶναι δροπῆ, ποῦ μὲ τὰ παιδάκ'ια ἄ σοῦ περνᾶ κ' ἡ ὥρα;

Κ' ἔτσε ἔχ-χάν-νει κ'αιρό, δρέχ'ει κ'αὶ πάει κ'αὶ βοράδζει¹ τῆς μιὰ βλάκα ḡ ἕνα ḡodύλι, κάμνει τῆς κ' ἕναφ-φέλαγα² γαὶ τὴν-ἄλ-λην-ἡμέραμ-μὲ τὸ χτύπημα δῆς καθάνας³, στέλ-λει τῆ στὸ σκολεῖό. Κ' ἔτσε ἡ γριὰ ἡ κακομοίρα πρῶι γι ἀπόγιομα, βοῦ τὴν-ἔχαν-νες, ποῦ τὴν-εῦρισκες, στὸ σκολεῖό. "Ὡσπου κ' ἔτελείωσεν-ὁ μήνας κ' ἔμαψε δὰ πρᾶματάκ'ια τῆς κ' ἔπῃε στὴν-νύφ-φῃ doῦ δευτέρου γιοῦ τῆς.

— Καλημέρα, κόρη μου...

— Καλῶς τη...γάτσε. Μὲ γόχ'ι δὰ στὸ σκαμνί. Ἐδῶ. Ἐδῶ, ποῦ ἔναι βγιόμ-μαλακά.

— Νά, ἤρτα νὰ κάτσω κ'αὶ μαδζίσ-σου νὰ μὴν ἔχ'ῃς καὶ σοῦ παράπονο. Ξέω⁴ τα π-π'ῶς ἄ σοῦ δῶκω βάρος, μὲ πάλε κ' ἔγῶ ἔθ-θὰ ἔπομεινώ⁵ μὲ τὰ σταυρωτὰ χ'έργια. ἄ σοῦ φάνω⁶, ἄ σοῦ βλέξω, ὅ,τι θέλεις ἄ σοῦ κάμω, νὰ μοῦ περνᾶ κ' ἔμουνοῦ⁷ ἡ ὥρα.

— Γιὰ δουλειᾶς ἤρτες, καλὲ μάνα; Ἐγὼ ὅσο γαιρὸ γάτσης μαδζίμ-μου, θέλω νὰ ξισκάσης. Γι' αὐτὸ ἄ σοῦ βοράσω θέλει ἕνα δαβοῦλο, ἄ σὲ πάρω θέλει κ' εἰς τὸ δαβουρᾶ, νὰ σὲ μάθη νὰ τὸ παίδζης ἄ ξιδῶν-νει⁸ ὁ νοῦς-σου.

— Γριὰ γυναίκα, παιδάκ'ιμ-μου, ἄ μάθω βγιὸ δαβοῦλο; δροπῆ ἔν-εἴ-ναι;

— Ἡ μάμ-μη μου ἡ σ-συχ-χωρεμένη ἔλεε: "Ὅ,τι ἔν-ἔκαμες στὰ νιάτα σου, ἄ τὰ κάμης θέλει στὰ γέρη⁹ σου.

Κ' ἔτσε τὸδ-δευτερομ-μήναν-ἡ γριὰ τὸν-ἐπέρασεν-ἄ πααίν-νη κ'αὶ νὰ ἔρκεται, μὲ τὸ ταβοῦρον-ἀποῦ τὸ δαβουρᾶ. Κ'ι ὅδας ἔτελείωσεν-ὁ μήνας, ἔμαψέ δα κ'αὶ δρόμογ-γιὰ τὴ δρίτην-νύφ-φῃ.

— Καλημέρα, κόρη...

— Καλῶς τη... γαὶ κατακαλῶς μού τη.

— Νά, ἤρτα νὰ κάτσω κ'αὶ σὲ σένα, γόρη μου, ἄ μῆσ-σὲ φήκω¹⁰ παραπονεμένην-ἔσον-ἄ ἔρτου ḡ οἱ ἄδρες σας μὲ τὸ καλό, ἄ μαευτῶ¹¹ κ' ἔγῶ στὸ κονάκ'ιμ-μου νὰ μὴ βεριβραῶ καένα.

— Τί βοῦ λέεις, καλὲ μάνα; Ἐγὼ ἐλίμενά σε¹² π-π'ῶς καὶ π-π'ῶς κ' ἔσοῦ λέεις μου ἔουτα¹³ τὰ λόγια;

— Ἄς εἶσαι καλά. Κ'αὶ γιὰ ἔδέ, κόρη, ὅ,τι μαλ-λιὰ ἔχεις, ἄ μοῦ τὰ μαέψης, ἄ σοῦ τὰ ξάνω, ἄ σοῦ τὰ κλώσω κ'αὶ στὸν γαν-ναβάρην-¹⁴ ἄ τὰ τυλιαδγιάσουμὲ γιόλα.

1. ἀγοράζει, 2. σάκκα, 3. ἡ πρωῆνὴ πρόσκληση τῶν μαθητῶν γινόταν μὲ κωδωνοκρουσίαι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη γιὰ τὴν Κάτω πόλη, τὸ Γιάλο, καὶ τῆς Παναγίας τῆς Χαριτωμένης γιὰ τὴν Πάνω πόλη, 4. ξεύρω, 5. δὲν θὰ ἀπομείνω, 6. θὰ σοῦ ὑφάνω, 7. ἐμοῦ, 8. νὰ ξεδίνη, νὰ ἀλλάξῃ παραστάσεις, 9. γεράματα, 10. νὰ μὴ σὲ ἀφήσω, 11. νὰ μαζευτῶ, 12. σὲ περίμενα, 13. αὐτά, 14. τὸ ἀδράχτι.

— Πάψε, πάψε, μάνα. Ὅσο γαιρὸν-ἄ κάμης μαδζίμ μου, ἔθ-θὰ ἴφῃκω τὰ χ'εράκ'ια σου νὰ κάμου δίποτε. Μόνο, ξέεις τί βουῖ σκέφτη; Ἡ κλώσ-σα μας ἐπόφησε δὴν-αὐγὴ γ' ἔφηκ'ε στημ-μέση δ' αὐγά, πού κλώσ-σα κ'αί, γιὰ νὰ μὴ βᾶουν-ἀμόδε¹, ἄ πάω ἄ γυρέψω τὸ καρεκλάκ'ιν-ἀπού τὴν-ἀερφήμ-μου τὸ Κατερινιῶ (τώρα πγιὸν-ἐξιμουτσίστη² γαί τὸ Νικολάκ'ι δης κ'αί πάει μοναχὸ δου³ κ' ἔτσε ἔδὸ χρειάδζεται) κ'αί στη δρύπα δου ἄ περάσω θέλει τὸ συκολοῦμ⁴-μὲ τ' αὐγά κ'αί λέω πγιὸν-ἄ κάτσης ἄ τὰ πυρώσης.

— Πρώτημ-μου βολὰ δὸ γροικῶ κ' ἔουτο. Λέεις, μαθές, κ'ι ἄ τὰ καταφέρω;

— Ἐνα γόρπο⁵ θὰ κάουμε⁶ γι ἄ ἴβιτύχ'η, ἴπιτυχ'ε.

Κ' ἔτσε ἡ γρια ἐπέρασεγ-γούλο δὸμ-μήνα γαιστή⁷ στὸ καρεκλάκ'ι δου μωροῦ νὰ πυρών-νη τ' αὐγά, ὥσπου κ' ἔτελείωσεν-ὸ μήνας κ' ἔσηκώστη γ' ἔφουε γ' ἔθῶρε γι ἀὸ πίσω της.

ἌΟδας ἦρτα δὰ παιδάκ'ια της ἀπού τὸ ταξίδιν, ὁ μεάλος γιὸς ἔκαμεν-ἕνα δραπέδζι στημ-μάνα γαί στ' ἀέρφια του. Κ'ι ὄδας ἦρτα στὸ κ-κ'έφιλ-λέει ὁ μεάλος.

— Μάνα, ἕνα βράμαθ-θέλω νὰ μοῦ πῆς. Μὲ πκ'οιάν-ἀπού τις τρεῖς-σου νύφ-φες ἐπέρασες πγιὸ γαλά;

— Τί νὰ σοῦ πῶ, παιδάκ'ιμ-μου. Κάθε μιὰ των-ἔχ'ε γαί τὸδ-δικὸ δης τρόπο.

— Πέ μας δά, ἄ κούσουμε γαί μεῖς.

— Μὲ τὰ καλὰ σας ταλοιπονις⁸ θέλειτε;

— Ἰν-ναί⁹, φωνάδζου γ' οἱ τρεῖς.

— Ἐ, νὰ τολοιπόν.

— Ἡ μιὰ μου νύφ-φη μ' ἔβαλεν-εῖς τὸ σκολειό, γράμ-ματα γιὰ νὰ μάθω, ἡ ἄλ-λη νύφ-φη μ' ἔστειλε στὸ dahouṛā, dahouṛlo γιὰ νὰ μάθω κ' ἡ τρίτη νύφ-φη μ' ἔβαλε γλωσ-σόπουλ-λα νὰ βγάλλω.

— Μωρή, δγιαβόδρου¹⁰ κόρες, μαεμούναμ¹¹-μωρή, τὴν-ἐκάμητε, γριάγ-γυναίκα; Πᾶμεμ-μάνα, εἶπα γ' οἱ τρεῖς.

— Γόχ'ι, παιδάκ'ια μου. ἔθ-θὰ (γ)ενῶ ἀδρονχωρίστρα. Ἐγὼ ἄ πάω στὸ σπιτάκ'ιμ-μου κ'αί σεῖς μὲ τις γυναῖκ'ες σας. Κ' ἔουτες, παιδάκ'ια ἄ μεαλώσου γι ἔ,τι¹² μοῦ ἄκαμαν-ἄ τῶ γάμουθ-θέλου γ' ἕνα βαραπὰν ἄκόμα.

Σημείωσις. Τὸ ἀνωτέρω παραμῦθι εἶναι εὐτράπελος διήγησις διὰ τὴν κακομε-

1. νὰ μὴ χαλάσουν, νὰ μὴ χαθοῦν, 2. μεγάλωσε, 3. καί πάει μόνο του (στὸ καρεκλάκι μὲ τὸ δοχεῖο γιὰ τίς ἀνάγκες του), 4. μικρὸ καλάθι, πού τὸ χρησιμοποιοῦν κυρίως κατὰ τὸ κόψιμο καὶ μάζεμα τῶν σύκων, 5. κόλπο, 6. θὰ κάουμε, 7. καθιστή, 8. λοιπόν, 9. ναί, 10. διαβόλου, 11. μαϊμού, 12. ὅ,τι.

ταχείρισιν τῆς πενθερᾶς ἀπὸ τὰς τρεῖς νύμφας τῆς. Ἡ πρώτη τῆς δίδει σάκκαν καὶ τὴν στέλνει στὸ σχολεῖο, γιὰ νὰ μάθῃ γράμματα. Ἡ δεύτερη τὴ στέλνει στὸ γύφτο νὰ μάθῃ ταμποῦρλο. Ἡ τρίτη τὴ βάζει νὰ κλωσσήσῃ αὐγὰ νὰ βγάλῃ πουλάκια. Γυρίζοντας ἀπὸ τὴν ξενιτεῖα οἱ γιοὶ τῆς γριᾶς ξυλοφορτώνουν τὶς νύμφες τῆς ἢ καὶ τὶς χωρίζουν.

Στὸν διεθνή κατάλογον παραμυθιῶν ὑπὸ Antti Aarne καὶ Stith Thompson ἡ διήγησις αὐτὴ δὲν ἀπαντᾷ. Στὸν ἀνέκδοτον Κατάλογόν μου τῶν Ἑλληνικῶν Παραμυθιῶν κατετάχθη ὑπ' ἀριθ. *1455 A.

Παραλλαγὴ δημοσιευμένη: 1. Ἡπίρου: Hahn, Griech. u. albanesische Märchen 1864, II, ἀρ. 62. Pio, Contes popul. grecs, 1879, σελ. 207: Οἱ τρεῖς νυφάδες. 2. Λέσβου: P. Kretschmer, Lesbischer Dialekt, 1905, σ. 518, ἀρ. 18: Οἱ νύμφες τσ' ἢ πιθιρά. Τοῦ Αὐτοῦ, Neugriech. Märchen, 1919, σ. 31, ἀρ. 8. 3. Σκιάθου: Γ. Ρήγα, Σκιάθου λαϊκὸς πολιτισμὸς, 1962, τεύχ. 2, σ. 159, ἀρ. 18. 4. Πόντου: Ποντιακὰ Φύλλα, Γ' (1938), τεύχ. 27, σ. 119, ἀρ. 21: Ἄτωριζοὶ οἱ νυφάδες.

Παραλλαγὴ ἀδημοσίευτοι ἑνέα εἰς τὰς χειρογράφους συλλογὰς τοῦ Λαογραφικοῦ Ἀρχείου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Λαογραφικοῦ μου Φροντιστηρίου: τρεῖς ἐκ Πελοποννήσου καὶ ἀνὰ μίαν ἐξ Ἡπίρου, Μακεδονίας, Προκοννήσου, Σινώπης, Λειβησίου καὶ Σίλλης Λυκαονίας.

Γεώργιος Α. Μέγας
τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν.

Στὸ παραμῦθι αὐτό, ποῦ κεντρικὸς του πυρήνας εἶναι οἱ σχέσεις νύμφης καὶ πεθερᾶς, βλέπομε μίαν θέσιν τελείως ἀντίθετη ἀπὸ ἐκείνη, ποῦ δέχεται ἡ γνωστὴ καὶ τόσο διαδεδομένη πρόληψις. Ἐνῶ σύμφωνα μὲ τὴν πρόληψιν αὐτὴ θῦμα εἶναι πάντοτε ἡ νύμφη, ἐδῶ θῦμα εἶναι ἡ πεθερὰ. Καὶ κάτι ἄλλο, ποῦ ἀποτελεῖ μάλιστα καὶ τὴν εἰδοποιὸν διαφορὰ ἀνάμεσα στὶς γνωστὰς παραλλαγὰς τοῦ παραμυθιοῦ καὶ σ' αὐτὴν ἐδῶ: Ἐνῶ δηλαδὴ σ' ἐκείνες ἡ διήγησις κλείνει μὲ τὸ ξυλοδαρμὸν τῶν νυφάδων ἀπὸ τοὺς ἀνδρες τοὺς ἢ τὸ χωρισμὸν, σὲ κάποια μάλιστα καὶ μὲ τὸ πνίξιμον τῆς νύμφης, στὴν παραλλαγὴ αὐτὴ ἡ πεθερὰ παρουσιάζεται μεγαλόψυχη πρὸς τὶς νύμφες τῆς. Δὲν συντάσσεται δηλαδὴ μὲ τὴ γνώμη τῶν γιῶν τῆς νὰ ἐγκαταλείψουν τὶς γυναῖκες τοὺς, γιὰ ὅσα τῆς ἔκαναν ἀντίθετα τοὺς συμβουλεύει νὰ μείνουν στὰ σπίτια τοὺς. Καὶ ὅσο γιὰ τὴν τιμωρίαν τοὺς, λέγει, αὐτὴν τὴν περιμένει ἀπὸ τὴ μοῖραν τοὺς, τὴ μοῖραν τῆς πεθερᾶς, ἀφοῦ καὶ αὐτὲς ἔχουν ἀγόρια καὶ ἄργα ἢ γρήγορα θὰ ρθοῦν στὴ θέσιν τῆς. Ὑπογραμμίζομε καὶ τὸ τελευταῖον αὐτὸ σημεῖον, ἐπειδὴ μ' αὐτὸ τὴν τόσο ἀντίθετη μὲ τὰ παραδεγμένα θέσιν γιὰ τὶς σχέσεις νύμφης καὶ πεθερᾶς, ἡ παραπάνω παραλλαγὴ τοῦ παραμυθιοῦ τὴν παρουσιάζει κανόνα καὶ ὄχι ἐξαίρεση.

Ὁ Ἐπιμελητὴς τῆς ἐκδόσεως.

